

Cavallets de mar.

Des del cap de Pals cap al nord, s'estén una llengua de terra de 24 km entre el Mar Menor i el mar Mediterrani. És La Manga, formada per sediments d'arena que, des del segle XVI van anar unint una miriada d'illes que, fins a llavors, es trobaven en una badia oberta. Així quedà confinat el Mar Menor.

Els elements tradicionals han quedat assetjats per la cobdícia immobiliària; i del paisatge han desaparegut les dunes i els matolls que poblaven La Manga fins a la dècada de 1960.

El Mar Menor és una albufera, és a dir, una llacuna comunicada, per mitjà de canals denominats *goles*, amb el mar, d'on prové la seua aigua.

I en esta llacuna salada es troben animals que sempre han cridat l'atenció de les persones.

Els cavallets de mar són peixos teleostis de la família dels singnàtids. El nom adjudicat al seu gènere, *Hippocampus*, mostra les evocacions del seu aspecte, perquè els hipocamps eren els cavalls que estiraven el carro de Posidó.

Però, a vegades, quan enrotllen la cua al voltant dels fulls de Posidonia, recorden els dracs dels contes que narren gestes de cavallers.

Les plaques òssies que recobrixen el seu cos els donen una rigidesa que els obliga a desplaçar-se en posició vertical, lleument inclinats, amb moviments lents. No els resulta fàcil fugir, però la seua capacitat de camuflatge és una bona estratègia de defensa enfront dels depredadors.

La prova més conspícua de que és un peix són les seues aletes, de les que la dorsal, en forma de ventall és la que impulsa el xicotet cos, d'uns 15 cm.

Després de la parada nupcial, la femella deposita els ous en la bossa que els mascles tenen en posició ventral. Després d'algunes setmanes d'incubació, pressiona la bossa amb la cua i expulsa les cries.

Els xicotets crustacis del zooplàncton són el seu aliment preferit.

Els moviments dels ulls, independents entre si, els servixen per a localitzar les preses més abel·lidores.

Voraços com són, la boca, sense dents, de la punta d'un morro tubular, aspira i engul els animals vius i sencers.

En les costes espanyoles es troben dues espècies: *Hippocampus hippocampus*, la més comuna, i *Hippocampus ramulosus*, que es caracteritza pels filaments en què es prolonguen els seus anells cefàlics i dorsals, ambdues buscades com a record turístic.

Fràgils i esquius, voraços i ràpids, els cavallets de mar, protagonistes de llegendes, continuen fascinant la imaginació, però també ocupen i preocupen a científics i naturalistes.

Vius i en el seu hàbitat és on adquirixen tota la seua bellesa. Les xarxes tròfiques precisen tots els nucs de la seua malla.